

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2013 r.,

sprawy **T. T.**

o czyn z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 listopada 2012 r.

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 10 kwietnia 2012 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2012 r., na mocy art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie wobec T. T. o czyn z art. 212 § 1 k.k. polegający na tym, że w dniu 6 czerwca 2011 r. na zebraniu

sołectwa H. i B. dokonała pomówienia oskarżyciela prywatnego J. F. twierdząc, że jest jedyną osobą w sołectwie, która nie przestrzega przepisów prawa o ruchu drogowym, która to wypowiedz mogła go poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu adwokata, pełnienia stanowiska Konsula Honorowego Republiki Austrii. Na mocy art. 628 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądono od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego J. F. kwotę 300 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu.

Na skutek apelacji wniesionej od tego wyroku przez oskarżyciela prywatnego, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 30 listopada 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Zasądono także od oskarżyciela prywatnego J. F. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł i wymierzono mu opłatę za II instancję w kwocie 200 zł.

Od orzeczenia Sądu II instancji wniesiona została kasacja przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, w której zarzucono: rażące naruszenie prawa procesowego, polegające na obrazie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., przez dokonanie oceny dowodów i zeznań wbrew zasadom wyrażonym w tych przepisach; art. 457 § 2 k.p.k. przez nierozważenie i nieustosunkowanie się przez Sąd Okręgowy do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych oskarżyciela odnośnie wyroku Sądu Rejonowego, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego wskazać należy, że z regulacji zawartych w art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k. wyraźnie wynika, że kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie i to tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem z pkt 1 kasacji wprost wynika, że skierowana została ona przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji. Sąd Najwyższy w licznych publikowanym orzecznictwie wskazywał, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie może opierać się na zarzutach błędnej oceny poszczególnych dowodów, czy błędów w ustaleniach faktycznych. Nie respektuje tego pełnomocnik skoro podnosi zarzut naruszenia art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Sąd II instancji nie mógł naruszyć wskazanych w skardze norm albowiem nie prowadził własnego postępowania dowodowego, nie zmienił też orzeczenia Sądu I instancji. Z wyroku Sądu Okręgowego oraz treści sporządzonego uzasadnienia w sposób jednoznaczny wynika, że Sąd ten podzielił w pełni przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy ocenę poszczególnych, zgromadzonych w sprawie dowodów, akceptując ostateczne stanowisko jak i decyzję Sądu *meriti*.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny nie jest zatem sądem odwoławczym kolejnej instancji i nie może dublować kontroli instancyjnej, o czym zdaje się zapominać skarżący. Celem jedynie przypomnienia wskazać trzeba, że funkcją sądu kasacyjnego jest eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych z rażącym naruszeniem prawa – czego pełnomocnik nie dowiódł - co uprawnia twierdzenie, że Sąd Najwyższy rozpoznający kasację jest sądem prawa, a nie sądem faktu.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu kasacji, wywiedzionego błędnie jako obraza art. 457 § 2 k.p.k., nie zaś art. 457 § 3 k.p.k., wskazać należy, że również do naruszenia tego przepisu w przedmiotowej sprawie nie doszło. Wbrew temu, co usiłuje dowieść skarżący, Sąd Okręgowy rozważył, rozpoznał i omówił wszystkie zarzuty apelacyjne, czego dowodem jest uzasadnienie tego Sądu.

Przy omówieniu tego zarzutu wskazać od razu należy, że sposób redakcyjny wypowiedzi i stanowiska skarżącego, zawarty w uzasadnieniu kasacji, nie wytrzymuje krytyki i w znacznym stopniu utrudnia kontrolę w tym zakresie.

Analiza tej części środka zaskarżenia dowodzi, że poza przytoczeniem fragmentów treści uzasadnienia Sądu II instancji, nie wykazał on w sposób należyty i fachowy na czym polegać miało uchybienie Sądu odwoławczego i czego ono miało konkretnie dotyczyć. Nie wyjaśnia tego także zarzut nierozpoznania przez Sąd Okręgowy argumentów zawartych w pkt IV apelacji, szczególnie gdy zważy się, że obszerne rozbudowanie tej części apelacji sprowadziło się w rzeczy samej do podnoszenia naruszenia swobodnej oceny dowodów. To zaś zostało przez Sąd odwoławczy właściwie rozpoznane i omówione. Na str. 1-2 uzasadnienia Sąd wskazał, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne są zgodne z twierdzeniami oskarżyciela prywatnego, Sąd także zgadza się w pełni z wszystkimi wywodami dotyczącymi wykładni art. 212 k.k. łącznie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego zgodność tego przepisu z Konstytucją RP, wypowiedziami judykatury na kanwie przestępstwa zniesławienia oraz wykładni art. 1 § 2 k.k. i art. 115 § 2 k.p.k., jednakże przytoczenie i cytowanie poszczególnych przepisów i ich wykładni nie uzasadnia jeszcze, jako oderwane od realiów przedmiotowej sprawy, skuteczności wniesionego środka zaskarżenia. Sąd wyjaśnił także z

jakich powodów i przyczyn podziela ocenę, że czyn ww. oskarżonej uznać należało za społecznie szkodliwy w stopniu znikomym.

W tym stanie rzeczy, wniesioną kasację uznać należało, jako jedynie polemiczną, za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.